

Sygn. akt. IV Ka 569/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Regulska (spr.)

Sędziowie SSO Stanisław Jabłoński

SSR del. do SO Anna Kegel

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Elżbiety Okińczyc Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013r.

sprawy **R. S. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 27 lutego 2013 roku sygn. akt II K 1098/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za II instancję.

Sygn. akt IVKa 569/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa W. oskarżyła:

R. S. (2) o to, że:

I. w dniu 9 czerwca 2012r. we W., działając wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie środki odurzające w znacznej ilości w postaci marihuany o wadze 1,41 grama netto oraz środek psychotropowy w postaci amfetaminy w ilości 1,26 grama netto

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I na drodze publicznej jaką jest ulica (...) a P., będąc pod wpływem środka odurzającego (...) w stężeniu 10,9 ng/ml oraz amfetaminy w stężeniu 43 ng/ml, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód marki N. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a§1 kk.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2013r. (sygn. akt IIK 1098/12) Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej, II Wydział Karny:

I. oskarżonego **R. S. (2)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. S. (2)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył wyżej orzeczone kary i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69§1 i 2 i art. 70§1 pkt 1 kk. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

V. na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43§3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku oraz nałożył na niego obowiązek zwrotu prawa jazdy do Wydziału (...)we W.;

VI. na podstawie art. 49 §2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł na rzecz Fundacji Pomocy (...) oraz Pomocy (...)

VII. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pos. 1,2 na karcie 30 akt i zarządził ich zniszczenie;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach od 9 czerwca 2012r. do 10 czerwca 2012r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 1093,56 zł oraz opłatę sądową w kwocie 180 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony za pośrednictwem swojego obrońcy, zaskarżając orzeczenie w zakresie dotyczącym skazania za czyn opisany w punkcie II. W treści pisma zarzucono zaskarżonemu orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony kierował samochodem marki N. (...) w dniu 9 czerwca 2012r. na ul. (...),

2) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku a mianowicie:

- art. 5§2 kpk poprzez błędne zastosowanie i dokonanie oceny niedających się usunąć wątpliwości ujawnionych w toku postępowania na niekorzyść oskarżonego, podczas, gdy powinny one zostać uwzględnione zgodnie z zasadą in dubio pro reo,

- art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez ustalenie stanu faktycznego wyłącznie w oparciu o poszlaki i zeznania świadków nie stanowiące logicznej całości, przeprowadzając ocenę dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez przyjęcie domniemania, iż występujące w zeznaniach funkcjonariuszy sprzeczności i nieścisłości wynikają ze spontanicznego składania zeznań i w żaden sposób

nie podważają ich wiarygodności, podczas, gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniósł o

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. S. (2) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku,

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania, przyjmując, że stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona w sprawie, jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż analiza akt przedmiotowej sprawy pozwala na stwierdzenie, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodny z obowiązującymi przepisami i rzetelny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie. W toku postępowania zgromadzono wszelki dostępny materiał dowodowy, a jego całokształt w ocenie końcowej dał wystarczające podstawy do uznania oskarżonego winnym popełnienia zarzuconych mu czynów.

Sąd Okręgowy uznał, iż podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wynikający z dowolnej oceny materiału dowodowego jest całkowicie bezpodstawny. Sąd Rejonowy dokonał poprawnej oceny zgromadzonych dowodów, wskazał które z nich, dlaczego i w jakim zakresie uznał za wiarygodne, a którym odmówił przymiotu wiarygodności. Uzasadnienie Sadu I instancji zawiera rzetelną analizę przeprowadzonych dowodów, która doprowadziła Sąd orzekający do prawidłowych wniosków. Zasadność ocen wyprowadzonych przez Sąd I instancji odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny odnośnie prowadzenia samochodu przez oskarżonego pod wpływem środków odurzających oparł się w głównej mierze na zeznaniach świadków M. R. i P. B., słusznie podnosząc, że brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, a w powiązaniu z dowodami z dokumentów (opinią sądowo – lekarską, sprawozdaniami z badań fizykochemicznych) pozwalały na wykazanie oskarżonemu sprawstwa czynu z art.178a§1 kk. Z pewnością, wbrew twierdzeniom apelującego, nie sposób uznać, że zeznania w/w świadków nie stanowią logicznej całości, zaś ustalenia faktyczne oparto wyłącznie o poszlaki.

Treść zeznań przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji pozostaje w pełni zbieżna w zakresie, w jakich wskazywali oni na fakt kierowania pojazdem przez oskarżonego. Obaj oni nie mieli wątpliwości co do tego, że widzieli poruszający się pojazd, którym kierował oskarżony. M. R., przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego (w dzień po zdarzeniu) opisał szczegółowo jak wyglądało zatrzymanie oskarżonego i co było jego powodem. Wskazał on, że widział „dziwnie jadącego kierującego” i dlatego zatrzymał pojazd do kontroli. Po zatrzymaniu pojazdu wysiadł z niego kierujący, którym okazał się R. S. (2). Z treści relacji świadka wynika, że to ta osoba, której zachowanie w czasie jazdy wzbudziło zainteresowanie funkcjonariusza została następnie wylegitymowana, przeszukana i poddana badaniu. Okoliczność przybycia na miejsce kolegi oskarżonego nastąpiło dopiero później i on to podjął się zabezpieczenia pojazdu. Jakkolwiek świadek przyznał, że z uwagi na liczbę podobnych interwencji nie jest w stanie przypomnieć sobie szczegółów to z przekonaniem wskazywał, że zatrzymał oskarżonego, gdy kierował samochodem. W treści zeznań M. R. składanych przez niego bezpośrednio po zdarzeniu ani w sporządzonej notatce urzędowej nie wskazywano, aby w czasie czynności zatrzymania R. S. (2) kwestionował fakt kierowania samochodem. Logicznym jest, że gdyby nie kierował pojazdem to zaprzeczałby temu od razu, wskazywałby na kolegę, tym bardziej, że miał świadomość, że w jego krwi znajdują się substancje niedozwolone. Co więcej, świadek B. G. (który – jak wskazał przed Sądem - uważa oskarżonego za swojego przyjaciela) nie pozostałby obojętny na to, że oskarżony został niesłusznie oskarżony i starałby się sprostować pomyłkę. Tymczasem oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do sprawstwa,

odmówił złożenia wyjaśnień, a B. G. dopiero na późnym etapie postępowania jurysdykcyjnego został zawnioskowany jako świadek obrony. Żaden z nich nie podał logicznego wytłumaczenia powodów tak dziwnego zachowania.

Powyższe pozwala wyjaśnienia oskarżonego, złożone przed Sądem, traktować jako nieudolną linię obrony nastawioną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Słusznie wskazuje Sąd I instancji na to, że oskarżony wyjaśniając przed Sądem podawał informacje, które po sprawdzeniu (po uzyskaniu informacji z(...)) nie potwierdziły się, a R. S. (2) w kontekście uzyskanych danych usiłował dopasowywać do nich swoją relację.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał na okoliczności, które pozwalały na zakwestionowanie treści relacji świadka G. w części istotnych dla ustalenia sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do czynu z art. 178a§1 kk. Jak wskazano powyższej w toku postępowania przygotowawczego (w tym będąc na miejscu i zabezpieczając pojazd) świadek nie podejmował działań w celu wyjaśnienia oczywistej pomyłki (skutkującej dla jego kolegi zatrzymanie w okresie od 9 do 10 czerwca 2010r), co jest zachowaniem zupełnie nieracjonalnym. B. G. pozostaje w relacjach przyjacielskich w oskarżonym. Przed przesłuchaniem, które nastąpiło po raz pierwszy dopiero przed Sądem po upływie pół roku od zdarzenia, miał o możliwość uzgodnienia z nim szczegółów swoich zeznań w sposób korespondujący z przyjętą przez oskarżonego linią obrony.

Sąd Odwoławczy, akceptując w pełni ustalenia Sądu Rejonowego w odniesieniu do winy i sprawstwa oskarżonego, uznał jednocześnie, że również wymierzając R. S. (2) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a§1 kk Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie i należycie uzasadnił swoje stanowisko. Wymierzona kara jest wynikiem wszechstronnej i wnikliwej analizy okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu (w szczególności stężenia substancji w organizmie, stopnia wywołanego niebezpieczeństwa w ruchu drogowym) i jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art.53 k.k. uznana musi być za karę słuszną, adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Z pewnością kara ta nie może być uznana za rażąco łagodną.

Oskarżony jest osobą uprzednio nie karaną sądownie, a co za tym idzie przekonanie Sądu Rejonowego o celowości orzeczenia wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest uzasadnione, w połączeniu z orzeczonym zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Nie kwestionując również pozostałych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym orzeczeniu Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 627 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzył mu opłatę za w kwocie 180 złotych za II instancję.